

Sygn. akt I C 1858/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Protokolant: protokolant sądowy Anna Więclaw

po rozpoznaniu w dniu 04 grudnia 2013 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...);

przeciwko: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.;

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz powoda Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...)kwotę 251.736,66 zł (dwieście pięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych 66/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;

II. Kosztami postępowania obciąża pozwanego w całości i z tego tytułu:

1) Nakazuje pobrać od pozwanego(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 12.587 zł (dwanaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty;

2) Zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.528 zł (siedem tysięcy pięćset dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 listopada 2012 r. powód Skarb Państwa – reprezentowany przez (...)zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwoty 251.736,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (k. 2-13).

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dochodzona kwota stanowi zwrot środków przyznanych pozwanemu na podstawie wypowiedzianej umowy zawartej w dniu 23 września 2010 r. z pozwanym przez Powiatowy Urząd Pracy w O., której celem była refundacja ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia stanowisk pracy dla zatrudnienia bezrobotnych. Wypowiedzenie umowy nastąpiło na skutek przekroczenia przez pozwanego limitów pomocy de minimis i złożenia nierzetelnego oświadczenia o wysokości udzielonej pozwanemu pomocy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie I Nc 109/12 referendarz sądowy Sądu Okręgowego w Kaliszu (k. 136) nakazał pozwanemu (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., aby zapłacił powodowi Skarbowi Państwa – reprezentowanemu przez (...)kwotę 251.736,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 listopada 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 21 grudnia 2012 r. (k. 143-148) pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zarzucił, że brak jest podstaw do zwrotu środków, gdyż oświadczenie o wysokości udzielonej pomocy było prawdziwe subiektywnie i obiektywnie, a pomoc publiczna udzielona została na cel mający znaczenie lokalne i nie wpływa na konkurencję na rynku Unii Europejskiej.

Pismem z dnia 24 stycznia 2013 r. (k. 174-184) powód podtrzymał stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujące okoliczności faktyczne:

Pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. jest spółką komunalną, w której jedynym udziałowcem jest Miasto i Gmina O.. Przedmiotem działalności pozwanej spółki jest między innymi produkcja ciepła (pary wodnej) i gorącej wody, działalność sportowa, rozrywkowa, rekreacyjna i hotelowa.

(odpis KRS k.90-95, zeznania świadków M. W. nagranie 00:17:28 k.235, S. W. nagranie 00:32:12 k.300).

W 2008 r. zakład budżetowy Miasta i Gminy O. – Ośrodek Sportu i Rekreacji został zlikwidowany, a jego majątek wniesiony przez Gminę jako aport do pozwanej spółki(...). Pozwana Spółka rozpoczęła budowę basenu (...) wraz z kompleksem rekreacyjno-hotelowym.

(Uchwały Rady Miejskiej O. k. 121-122, zeznanie świadka M. W. nagranie 00:40:31-00:44:26 k.235).

Pozwany(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. starał się o uzyskanie kredytu na realizację inwestycji związanej z modernizacją sieci ciepłowniczej. Pozwany ogłosił i rozstrzygnął przetarg na wykonanie tej inwestycji i w dniu 12 stycznia 2010 r. złożył do Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. wniosek o udzielenie pożyczki w wysokości 70 % inwestycji. W dniu 14 września 2010 r. pozwany zawarł z Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. umowę pożyczki nr (...), kwoty 5.000.000 zł do dnia 13.09.2018 r. na realizację przedsięwzięcia: „Modernizacja Kotłowni Miejskiej oraz budowa sieci ciepłowniczej i grupowych węzłów cieplnych”. W tym dniu została podpisana umowa przygotowana przez Fundusz Ochrony Środowiska. Pierwotnie podpisana umowa zawierała błędy i przetypowania, w związku z czym została poprawiona i parafowana przez strony.

(umowa pożyczki k.102-108, pismo Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. k.158, potwierdzenie odbioru k. 159, zeznania świadka A. K. nagranie 00:48:45 k.235, zeznania pozwanego W. D. nagranie 01:06:21 k.300).

W chwili podpisania umowy Prezes pozwanej spółki W. D.wiedział, że pożyczka jest oprocentowana preferencyjnie, a różnica pomiędzy oprocentowaniem komercyjnym i preferencyjnym stanowi pomoc ze strony Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P., w ramach pomocy de minimis. W dniu podpisania umowy W. D. nie uzyskał z Funduszu Ochrony Środowiska zaświadczenia o udzielonej pomocy de minimis. Pracownik Funduszu oświadczył, że ostateczna kwota udzielonej pomocy zostanie rozliczona, a stosowne zaświadczenie wysłane zostanie pocztą.

(zeznania świadka A. K. nagranie 00:50:18-00:51:45 k. 235, zeznania pozwanego W. D. nagranie 00:45:48, 00:47:23, 01:04:43 k.300).

Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. wystawił pozwanemu zaświadczenie o udzieleniu pomocy de minimis w kwocie brutto 687.424,41 zł stanowiącej równowartość 174.062,34 euro z datą 14 września 2010 r. Zaświadczenie to zostało wysłane pocztą do pozwanego(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. w dniu 15.09.2010 r. Pracownica pozwanego odebrała zaświadczenie z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. w dniu 17 września 2010 r.

(zaświadczenie – k. 109, pismo Funduszu k. 160, dowód nadania k.161, potwierdzenie odbioru k.226, zeznania świadka: A. K. nagranie 00:48:45 k. 235, M. P. nagranie 00:15:38 k.300).

Zgodnie z § 4 ust. 1 i 2 umowy pożyczki z dnia 14 września 2010 r. wypłata pożyczki miała nastąpić po ustanowieniu prawnego zabezpieczenia spłaty pożyczki, w postaci weksla in blanco, hipoteki kaucyjnej na nieruchomości oraz cesji praw z umowy ubezpieczenia nieruchomości.

(umowa pożyczki k.102-108, zeznania świadka M. W. nagranie 00:22:19-00:25:03 k.235).

W 2010 r. duże przedsiębiorstwo (...), mające siedzibę w O., zatrudniające ok. 2.000 pracowników przenosiło produkcję na U. i prowadziło grupowe zwolnienia pracowników. Zwolnionych zostało około 1800 pracowników. W O. i okolicach gwałtownie wzrosła liczba osób bezrobotnych. Prezes pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. prowadził rozmowy z Burmistrzem Miasta i Gminy oraz Starostą (...) na temat możliwości utworzenia nowych miejsc pracy i uzyskania na ten cel dotacji z Powiatowego Urzędu Pracy. O możliwości uzyskania takiego dofinansowania poinformował prezesa pozwanej Spółki Starosta w połowie września 2010 r. Otwarcie basenu było planowane na 25 września 2010 r. Funkcjonowanie basenu związane było z zatrudnieniem pracowników oraz z zakupem sprzętów potrzebnych im do wykonywania pracy na basenie.

(dowód: zeznania świadków M. W. – nagranie 00:17:28-00:19:49 płyta k. 235, A. K. – nagranie 00:55:01 płyta k. 235, M. K. – nagranie 01:08:26- 01:09:18 płyta k. 235, S. W. nagranie 00:35:21, 00:37:34 nagranie k. 300, zeznania powoda L. J. – nagranie 01:22:52-01:25:38 płyta k. 235, zeznania pozwanego W. D. nagranie 00:45:48, 00:47:23, 01:04:43 k.300).

Pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. w dniu 17 września 2010 r. złożył wnioski do Powiatowego Urzędu Pracy w O. o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Wniosek według uzyskanych z Urzędu Pracy formularzy został wypełniony przez pracowników księgowości pozwanej Spółki i podpisany przez Prezesa Zarządu – W. D.. Do wniosku zostało dołączone oświadczenie z dnia 16 września 2010 r. o otrzymanej wcześniej pomocy publicznej i pomocy de minimis wynikającej z art. 37 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, podpisane również przez W. D.. Według tego oświadczenia otrzymana wcześniej przez pozwaną spółkę pomoc de minimis wynosiła 84.000 zł. Zarówno prezes pozwanej Spółki W. D., jak i księgowa spółki A. K.znali pojęcie pomocy de minimis.

(wniosek k.19-95, oświadczenie k. 57, zeznanie świadków: A. K. nagranie 00:47:27, 00:58:35, 01:04:49 k. 235, zeznania pozwanego W. D. nagranie 00:44:08- 00:45:48, 01:18:43-01:19:40 k.300).

W dniu 17 września 2010 r. przed południem M. P. pracownica pozwanej Spółki zawiozła wnioski o refundację i załączone do nich dokumenty do Powiatowego Urzędu Pracy w O.. W drodze powrotnej do siedziby spółkiM. P.odebrała z Poczty korespondencję dla pozwanej Spółki, w której znajdowało się Zaświadczenie Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. z dnia 14 września 2010 r. o udzielonej pozwanemu (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. pomocy de minimis w związku z zawartą umową pożyczki. M. P. opisała korespondencję, zaznaczając datę jej wpływu do spółki i w poniedziałek 20 września 2010 r.

przekazała ją Prezesowi W. D.. Prezes w tym okresie był bardzo zajęty sprawami organizacyjnymi, gdyż pływalnia nie była jeszcze ukończona, a termin jej otwarcia zaplanowano na 25 września 2010 r.

(pismo – k. 160, dowód nadania – k. 161, potwierdzenie odbioru – k. 226, zeznania świadka M. P. – nagranie 00:14:46-00:15:38, 00:17:53, 00:19:40 płyta k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 01:04:43-01:06:21 płyta k. 300).

W poniedziałek 20 września 2010 r. W. D. zapoznał się z treścią zaświadczenia uzyskanego od Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P., z którego wynikała kwota pomocy de minimis w wysokości 174.062,34 euro. Prezes pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. przekazał otrzymane zaświadczenie o udzielonej pomocy do działu księgowości spółki. Nie podjął w tym zakresie żadnych innych działań, w szczególności nie przekazał informacji o wysokości uzyskanej z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. pomocy Dyrektorowi Powiatowego Urzędu Pracy w O..

(zeznania świadków: M. P. – nagranie 00:15:38-00:17:03 płyta k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 00:52:20 płyta k. 300).

W dniu 20 września 2010 r. odbyło się nadzwyczajne walne zgromadzenie wspólników pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., na którym podjęta została Uchwała Nr (...), na mocy której jedyny wspólnik pozwanej spółki Miasto i Gmina O., wyraził zgodę na zabezpieczenie pożyczki nr (...) z dnia 14.09.2010 r. pomiędzy Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P., a (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. w postaci hipoteki kaucyjnej do kwoty 7.105.000 zł oraz cesji praw z umowy ubezpieczenia nieruchomości.

(uchwał k. 157, zeznania świadka S. W. nagranie 00:32:12-00:33:29 nagranie k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 00:47:23 płyta k. 300).

W dniu 20 września 2010 r. pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. aktem notarialnym zawartym przed notariuszem J. K. repertorium (...), celem zabezpieczenia wiarygodności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 14.09.2010 r. ustanowił hipotekę kaucyjną łączną do kwoty 7.105.000 zł na nieruchomościach będących własnością spółki, na rzecz Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P..

(akt notarialny – k. 153-156, zeznania świadka M. W. – nagranie 00:23:58-00:25:03 płyta k. 235, pozwanego W. D. – nagranie 00:47:23 płyta k. 300).

W dniu 23 września 2010 r. powód Skarb Państwa – reprezentowany przez (...) - Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy w O., zawarł z pozwanym (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. umowę nr (...). Przedmiotem tej umowy było przyznanie pozwanemu refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia 11 stanowisk pracy dla skierowanych osób bezrobotnych w kwocie 198.000 zł. Pozwany zobowiązał się zorganizować 11 dodatkowych miejsc pracy, zatrudnić skierowane osoby bezrobotne i utrzymać miejsca pracy przez okres minimum 24 miesiące. W § 8 umowy strony określiły, że zwrot całości refundacji następuje w ciągu 30 od otrzymania wezwania starosty, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków w przypadku złożenia niezgodnych z prawdą oświadczeń dołączonych do wniosku, który wpłynął w dniu 17 września 2010 r. lub naruszenia warunków niniejszej umowy. W § 13 strony określiły, że przedmiotowa refundacja stanowi pomoc de minimis w rozumieniu szczegółowo wskazanych przepisów wspólnotowych.

(umowa – k. 14-18).

W dniu 23 września 2010 r. Powiatowy Urząd Pracy w O. wystawił pozwanemu zaświadczenie o udzieleniu pomocy de minimis w kwocie 198.000 zł (49.732,50 euro), które pozwany odebrał w dniu 15 października 2010 r. W dniu 28 października 2010 r. PUP w O. przełał na konto pozwanego kwotę 198.000 zł.

(polecenie przelewu – k. 96, zaświadczenie – k. 185).

Odsetki ustawowe za okres od 29 października 2010 r. do dnia 28 listopada 2012 r. od kwoty 198.000 zł wynoszą 53.736,66 zł.

(okoliczność niesporna).

Umowa z Powiatowym Urzędem Pracy w O. została przez pozwanego wykonana prawidłowo. Pozwany wyposażył 11 stanowisk pracy i utrzymywał zatrudnienie przez wymagane 24 miesiące. Przedmiotowe stanowiska pracy są nadal utrzymywane przez pozwanego. Na pływalni zatrudnionych jest 25 osób.

(zeznania świadków M. W. – nagranie 00:19:49-00:21:38 płyta k. 235, A. K. nagranie 00:55:01 płyta k. 235, M. K. – nagranie 01:08:26-01:10:18 płyta k. 235, E. R. – nagranie 00:22:12 płyta k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 00:54:38 płyta k. 300).

Pozwany w okresie od 2007 do 2010 r. otrzymał następującą pomoc de minimis:

- 7.286,95 euro w dniu 4 lipca 2008 r. od PUP w O.,
- 24.918,42 euro w dniu 18 września 2008 r. od (...) w P.,
- 11.474,34 euro w dniu 1 czerwca 2009 r. od PUP w O.,
- 4.499,74 euro w dniu 1 czerwca 2009 r. od Starosty (...),
- 158.195,63 euro w dniu 14 września 2010 r. od (...) w P. (po korekcie zaświadczenia).
- 49.732,50 euro w dniu 21 września 2010 r. od PUP w O..

(raport pomocy udzielonej dla pozwanego – k. 186-188, 228-228v).

W dniu 7 września 2011 r. pracownik Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów telefonicznie poinformował pracownika Powiatowego Urzędu Pracy w O., iż pomoc udzielona pozwanemu nie powinna być przyznana z powodu przekroczenia progu dopuszczalności pomocy de minimis. Powiatowy Urząd Pracy w O. zwrócił się do pozwanego o wyjaśnienia. Pozwany poinformował, że w chwili składania wniosku do Powiatowego Urzędu Pracy w O. nie dysponował zaświadczeniem o udzieleniu pomocy z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P., a pomoc dotyczyła kredytu udzielonego na 8 lat.

Pismem z dnia 28 września 2011 r., doręczonym dnia 29 września 2011 r., Powiatowy Urząd Pracy w O. rozwiązał ze skutkiem natychmiastowym umowę i wezwał pozwanego do zwrotu refundacji w kwocie 198.000 zł oraz odsetek ustawowych liczonych od dnia uzyskania środków do dnia zapłaty. Pozwany zwrócił się o interpretację charakteru pomocy udzielonej pozwanemu. Pismem z dnia 13 stycznia 2012 r. Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował, że umowa z powodem stanowi pomoc publiczną w rozumieniu przepisów wspólnotowych.

(zeznania E. R. – nagranie 00:23:29 płyta k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 01:07:10 płyta k. 300 notatka służbowa – k. 97, pisma – k. 98, 101, 110-112, 116-118, 119-120, 125-126).

Pływalnia przynosi straty od 100.000 zł do 300.000 zł rocznie.

(zeznania świadka M. K. – nagranie 01:12:12 płyta k. 235, pozwanego W. D. – nagranie 01:10:10 płyta k. 300, zestawienia przychodów i kosztów – k. 162-163).

Kryta pływalnia wraz ze znajdującym się pod tym samym adresem hotelem, kawiarnią, restauracją, wypożyczalnią sprzętu sportowego, gabinetem kosmetycznym i fitness są częścią kompleksu, w którym organizowane są imprezy

okolicznościowe, konferencje, szkolenia, spotkania biznesowe i bankiety. Powyższa oferta jest dostępna w Internecie, na tablicach informacyjnych w O., w ogłoszeniach w lokalnej prasie oraz lokalnym radiu w O. i w K.. Część oferty jest prowadzona przez firmy zewnętrzne dzierżawiące lokale od pozwanego. Najbliższe pływalnie są w K., w K. i w O. – w odległości 50-70 km. W godzinach przedpołudniowych naukę pływania mają uczniowie szkół w O.. W godzinach popołudniowych i w weekendy korzystają z pływalni indywidualni klienci głównie z O. i powiatu (...). Ponadto z pływalni korzystają klienci okolicznych powiatów głównie (...) i (...).

(wydruki z Internetu – k. 189-195, zeznania świadków M. W. – nagranie 00:29:07-00:32:33 płyta k. 235, A. K. nagranie 00:56:17-00:56:59 k. 235, M. K. – nagranie 01:10:54-01:16:40 płyta k. 235, E. R. – nagranie 00:30:33 płyta k. 300, zeznania pozwanego W. D. – nagranie 00:55:15-00:55:56, 01:12:49 płyta k. 300).

W dniu 9 listopada 2010 r. Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. przełał na konto pozwanego kwotę 3.000.000 zł pierwszej transzy kredytu. Kolejne transze kredytu zostały wypłacone w dniu 26 sierpnia 2011 r. w kwocie 1.845.974,97 zł i w dniu 8 marca 2012 r. w kwocie 154.025,03 zł. Pomoc publiczną w przypadku kredytu stanowi różnica stawki oprocentowania rynkowego i preferencyjnego wynosząca w 2010 r. odpowiednio 6,69 % (rynkowa) i 3 % preferencyjna. Pozwany skrócił okres spłaty kredytu z 8 do 5 lat, co zmniejszyło wysokość pomocy publicznej i wystawiono stosowne skorygowane zaświadczenie o wysokości pomocy de minimis. Skrócenie okresu spłaty i zmniejszenie kwoty pomocy nie spowodowało jednak jej obniżenia do łącznej kwoty poniżej 200.000 euro.

(pisma – k. 164, 166-167, wyciąg z rachunku bankowego – k. 165, szczegóły transakcji – k. 168, wykaz wypłaty transzy i stóp procentowych – k. 169, zeznania świadka A. K. – nagranie 00:50:18-51:45 płyta k. 235, pozwanego W. D. – nagranie 00:47:23-00:49:57, 01:08:26 płyta k. 300).

Pismem z dnia 27 lutego 2012 r. i z dnia 21 marca 2012 r. powód Skarb Państwa reprezentowany przez (...) wezwał pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. do zapłaty kwoty 198.000 zł z odsetkami od dnia 29.10.2010 r.

(wezwania z dowodami doręczenia k. 130-133).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności nie budzących wątpliwości dokumentów oraz zeznań świadków i stron, które to zeznania Sąd w powyższym zakresie uznał za wiarygodne.

Sąd pominął dowód z dokumentów złożonych przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie dnia 04 grudnia 2013 r. – (postanowienie nagranie 00:40:05 k. 300 i protokół k. 297v), ponieważ dowody te zostały złożone z naruszeniem terminu określonego w art. 503 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią powyższego przepisu, pozwany winien zgłosić wnioski dowodowe w treści sprzeciwu, chyba że uprawdopodobni, że nie zgłosił ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Pismo z dnia 14 09.2010 r. zostało już dołączone do akt przez pozwanego (k.160-161) i dowód z tego dokumentu został przez Sąd przeprowadzony (pkt II.1 postanowienia dowodowego k. 231v). Zarzut dotyczący lokalnego charakteru obiektu pływalni pozwany również przedstawił w treści sprzeciwu. Nie było w tym zakresie przeszkód do wskazania dowodów również w postaci ewentualnych ankiet osób korzystających z basenu. Sąd uznał, iż niezgłoszenie tego dowodu w sprzeciwie jest zawinione przez pozwanego, a brak jest wyjątkowych okoliczności uzasadniających przeprowadzenie tego dowodu. Należy również wskazać, iż załączone do akt zestawienia są wykonane przez samego pozwanego, w istocie zatem stanowią jego twierdzenia, a nie dowód w rozumieniu przepisów k.p.c.

Biorąc pod uwagę wyżej ustalone okoliczności faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie istotą sporu pomiędzy stronami było rozumienie i interpretacja pojęcia pomocy de minimis oraz okoliczność, czy zaistniały przesłanki uzasadniające żądanie powoda Skarbu Państwa zwrotu udzielonej pozwanemu pomocy publicznej.

W tym zakresie Sąd zważył, iż podstawy prawne rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wynikają z Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz Rozporządzeń Komisji (WE) wydanych na podstawie Traktatu, a także przepisów prawa polskiego, dostosowanych do systemu prawa unijnego.

Pojęcie pomocy przyznawanej przez Państwa Członkowskie Unii Europejskiej zawarte jest w art. **107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej** (TFUE) (Dz. U. 2004.90.864/2 ze zm.) – **który jest odpowiednikiem dawnego art. 87 traktatu.**

W myśl art.107 ust.1 TFUE z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

W myśl art. 108 ust.1 i ust.3 TFUE, który stanowi odpowiednik dawnego art. 88 Traktatu:

1. Komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi stale bada systemy pomocy istniejące w tych Państwach. Proponuje im ona stosowne środki konieczne ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie wspólnego rynku.

3. Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeśli uznaje ona, że plan nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 107, wszczyna bezzwłocznie procedurę przewidzianą w ustępie 2. Dane Państwo Członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej.

Do 31 grudnia 2013 r. obowiązywało Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu (aktualne art. 107 i 108 Traktatu) do pomocy de minimis (Dz. U. UE. L. 2006.379.5).

Powyższe rozporządzenie miało zastosowanie do pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym we wszystkich sektorach, z wyjątkiem określonych w art.1 ust. 1 pkt a-h.

W art. 2 Rozporządzenia określone zostało pojęcie pomocy de minimis.

Zgodnie z treścią tego przepisu:

1. Uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 87 ust. 1 Traktatu i dlatego są zwolnione z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 88 ust. 3 Traktatu, jeżeli spełniają warunki określone w ust. 2-5 niniejszego artykułu.

2. Ogólna kwota pomocy de minimis przyznana dowolnemu podmiotowi gospodarczemu nie przekracza 200.000 EUR w dowolnie ustalonym okresie trzech lat podatkowych. Pułapy te stosuje się bez względu na formę i cel pomocy de minimis, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana państwu członkowskiemu jest w całości, czy w części finansowana z zasobów Wspólnoty. Wyżej wymieniony okres ustala się poprzez odniesienie do lat podatkowych stosowanych przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim.

Jeśli łączna kwota pomocy przewidziana w ramach środka pomocy przekracza wymieniony pułap, do pomocy tej nie stosują się przepisy niniejszego rozporządzenia, nawet w odniesieniu części, która nie przekracza tego pułapu. W takim wypadku nie można domagać się korzyści z tytułu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tego rodzaju środka pomocy ani w chwili przyznania takiej pomocy, ani później.

3. Pułap określony w ust. 2 wyraża się jako dotacja pieniężna. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy wyraża się jako ekwiwalent dotacji brutto.

Pomoc wypłacana w kilku ratach dyskontowana jest do wartości pomocy w chwili przyznania dotacji. Stopą procentową stosowaną do celów dyskontowania oraz do obliczania ekwiwalentu dotacji brutto jest stopa referencyjna obowiązująca w chwili przyznania dotacji.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w odniesieniu do której możliwe jest dokładne obliczenie na zasadzie ex ante ekwiwalentu dotacji brutto bez potrzeby przeprowadzania oceny ryzyka ("pomocy przejrzystej"). W szczególności:

a) pomoc polegającą na udzielaniu pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc de minimis, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy.

Zgodnie z art. 6 rozporządzenie miało zastosowanie w okresie od dnia 01 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r. Było ono w całości wiążące i bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

W polskim systemie prawnym obowiązuje ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U.2007.59.404 j.t. ze zm.), zgodnie z którą określa ona zasady postępowania w sprawach dotyczących pomocy państwa spełniającej przesłanki określone w art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zwanej dalej "pomocą publiczną" (art.1).

Ustawa zawiera własne definicje i to:

Art. 2 pkt.10) pomocy de minimis - należy przez to rozumieć, inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, pomoc spełniającą przesłanki określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis innej niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie;

Art. 2 pkt.11) dzień udzielenia pomocy - należy przez to rozumieć dzień, w którym podmiot ubiegający się o pomoc publiczną nabył prawo do otrzymania tej pomocy;

Art.2 pkt.18) aplikacji SHRIMP - należy przez to rozumieć aplikację informatyczną, pod nazwą System Harmonogramowania, Rejestracji i Monitorowania Pomocy Publicznej, służącą do monitorowania pomocy publicznej innej niż pomoc publiczna w rolnictwie lub rybołówstwie.

Zgodnie z art. 5 ust.3 cytowanej ustawy podmioty udzielające pomocy wydają beneficjentowi pomocy zaświadczenie stwierdzające, że udzielona pomoc publiczna jest pomocą de minimis albo pomocą de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie.

W przypadku gdy wartość faktycznie udzielonej pomocy de minimis jest inna niż wartość pomocy wskazana w wydanym zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 3, podmiot udzielający pomocy, w terminie 14 dni od dnia stwierdzenia tego faktu, wydaje nowe zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, w którym wskazuje właściwą wartość pomocy oraz stwierdza utratę ważności poprzedniego zaświadczenia.

Zaświadczenia, o których mowa w ust. 3, są wydawane z urzędu.

Zgodnie z art. 37 ust.1 ustawy, podmiot ubiegający się o pomoc de minimis jest zobowiązany do przedstawienia podmiotowi udzielającemu pomocy, wraz z wnioskiem o udzielenie pomocy:

1) wszystkich zaświadczeń o pomocy de minimis, jakie otrzymał w roku, w którym ubiega się o pomoc, oraz w ciągu 2 poprzedzających go lat, albo oświadczenia o wielkości pomocy de minimis otrzymanej w tym okresie, albo oświadczenia o nieotrzymaniu takiej pomocy w tym okresie;

2) informacji niezbędnych do udzielenia pomocy de minimis, dotyczących w szczególności wnioskodawcy i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz wielkości i przeznaczenia pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc de minimis.

Jak wynika z cytowanych wyżej przepisów, art. 2 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 określa zasadę de minimis, którą wyznacza tzw. wartość progową pomocy publicznej. Zgodnie z tym przepisem – przy spełnieniu określonych warunków środki pomocy nie będą spełniać wszystkich kryteriów określonych w art. 87 ust.1 TFUE, a tym samym nie będą podlegać wymogowi notyfikacji sformułowanemu w art. 88 ust. 3 TFUE.

W 2010 r. to jest w chwili udzielania pomocy publicznej pozwanemu (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., wartością progową pomocy publicznej de minimis była kwota 200.000 euro w okresie trzech lat. Pomoc publiczna udzielona przedsiębiorcy w tej wysokości i okresie została uznana za pomoc nie zakłócającą ani nie zagrażającą zakłóceniem konkurencji.

Przekroczenie określonej kwoty progowej – tj. 200.000 euro powoduje, że przyznana z przekroczeniem progu kwota w całości nie podlega regulacji dotyczącej pomocy de minimis. (art.2 ust.2 Rozporządzenia nr 1998/2006).

W pierwszej kolejności Sąd rozważył zatem, iż z okoliczności faktycznych wynika jednoznacznie, że pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. – działający przez prezesa zarządu W. D. już w chwili podpisywania umowy pożyczki miał świadomość, iż pomoc udzielona pozwanemu przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. stanowi pomoc de minimis w rozumieniu cytowanego wyżej rozporządzenia nr 1998/2006 i ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Pozwany był poinformowany o wystawieniu stosownego zaświadczenia o udzieleniu tej pomocy i zaświadczenie takie do pozwanego dotarło dnia 17 września 2010 r., a więc w dniu złożenia wniosku do Powiatowego Urzędu Pracy o pomoc w zakresie wyposażenia stanowisk pracy dla osób bezrobotnych.

Jak wynika z art. 2 pkt.11) ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, dniem udzielenia pomocy w rozumieniu tej ustawy, jest dzień, w którym podmiot ubiegający się o pomoc publiczną nabył prawo do otrzymania tej pomocy.

W niniejszej sprawie pozwany (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. zawarł z Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. umowę pożyczki z preferencyjnym oprocentowaniem. Umowa określała wszystkie istotne warunki pożyczki, uzależniając wypłatę kwoty pożyczki od czynności zabezpieczających mających być dokonanyymi przez pozwanego. Podpisanie umowy stanowiło zatem zgodne oświadczenie woli stron i od tej chwili należy uznać umowę za zawartą. Okoliczności dotyczące zabezpieczenia i tym samym wymagalności roszczenia pożyczkobiorcy o wydanie przedmiotu pożyczki, nie mogły zmienić rozumienia chwili zawarcia umowy. W tej sytuacji za dzień uzyskania prawa do pomocy należy przyjąć dzień zawarcia umowy pożyczki. Taka interpretacja umowy pożyczki wynika również z działania samych stron – wydania przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. pozwanemu zaświadczenia o wysokości udzielonej pomocy de minimis i przyjęcie tego zaświadczenia przez pozwanego.

Należy też zwrócić uwagę na daty kolejnych zdarzeń, wynikające ze stanu faktycznego: zawarcie umowy pożyczki następuje w dniu 14.09.2010 r.; uzyskanie zaświadczenia o pomocy de minimis z Funduszu Ochrony Środowiska w dniu 17.09.2010 r.; ustanowienie zabezpieczenia pożyczki następuje w dniu 20.09.2010 r.; a umowa pomiędzy pozwanym a Powiatowym Urzędem Pracy zostaje zawarta w dniu 23.09.2010 r.

Pomiędzy uzyskaniem zaświadczenia o pomocy de minimis z Funduszu Ochrony Środowiska, a zawarciem umowy z Powiatowym Urzędem Pracy upłynęło kilka dni. Nie ulega - zdaniem Sądu wątpliwości, że reprezentujący pozwanego prezes zarządu W. D. wiedział o udzielonej pomocy de minimis i zapoznał się z treścią zaświadczenia o udzielonej pomocy w dniu 20.09.2010 r. Zgodnie zatem z art. 37 ust.1 pkt.1) ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących

pomocy publicznej, był on zobowiązany przedstawić to zaświadczenie Powiatowemu Urzędowi Pracy przed zawarciem umowy z dnia 23.09.2010 r. W tym zakresie pozwany nie może – zdaniem Sądu – skutecznie zarzucać, iż nie wiedział on o udzielonej przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P. pomocy de minimis i nie znał zasad udzielania tej pomocy oraz powszechnie obowiązujących przepisów ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Podpisując umowę z dnia 23.09.2010 r. pozwany wiedział o istniejącym zaświadczeniu o udzielonej pomocy de minimis i nie przedstawił tego zaświadczenia Urzędowi Pracy.

W tej sytuacji zaistniały przesłanki określone w § 8 ust.1 a) umowy z dnia 23.09.2010 r. w sprawie refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla osoby bezrobotnej, w postaci obowiązku zwrotu udzielonej dotacji.

Nie ulega wątpliwości, że już 14.09.2010 r. – w dniu podpisania umowy pożyczki – pozwany uzyskał informację o udzieleniu mu pomocy de minimis, nie była znana jedynie wysokość tej pomocy, która miała wynikać z zaświadczenia wystawionego przez Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w P.. Już zatem składając wniosek pozwany – reprezentowany przez W. D., wiedział, iż uzyskana do dnia 17.09.2010 r. pomoc de minimis jest wyższa niż wskazana w oświadczeniu stanowiącym załącznik do wniosku do Powiatowego Urzędu Pracy kwota 84.000 zł.

Należy zatem uznać, iż złożone przy powyższym wniosku oświadczenie o uzyskanej pomocy de minimis nie było zgodne z prawdą, co stanowiło przesłankę do skutecznego żądania zwrotu przez powoda udzielonej pomocy w kwocie 198.000 zł.

Niezależnie od powyższego, należy wskazać, iż zarzuty pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O., w zakresie braku podstaw do żądania zwrotu z uwagi na nieprzekroczenie progu pomocy de minimis - zarzuty te nie mogły zostać uwzględnione.

Wynika to zdaniem Sądu z treści art. 2 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (WE) nr 198/2006, według którego, jeżeli łączna kwota pomocy przekracza wymieniony pułap 200.000 euro, do pomocy tej nie stosują się przepisy niniejszego rozporządzenia, nawet do części, która nie przekracza tego pułapu. Nie ulega wątpliwości, że kwota 198.000 zł udzielona pozwanemu przez Skarb Państwa Fundusz Pracy przekraczała pułap 200.000 euro. Kwota ta – w założeniu i celu zawarcia umowy - stanowiła pomoc de minimis, co wynika jednoznacznie z treści § 13 umowy z dnia 23.09.2010 r. Wyłączenie stosowania do wypłaconej pozwanemu kwoty 198.000 zł przepisów o pomocy de minimis powoduje, że przekazanie tej kwoty jest bezpodstawne i podlega zwrotowi na rzecz Skarbu Państwa, ponieważ stanowi część funduszy przeznaczonych nie na jakąkolwiek pomoc, lecz właśnie pomoc de minimis. Odpadnięcie po stronie pozwanego (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. warunków do przyznania pomocy de minimis stanowi również naruszenie warunków umowy w rozumieniu § 8 ust.1 b) umowy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd orzekł jak w pkt. I wyroku. Na zasądzoną kwotę składa się kwota 198.000 zł kapitału udzielonej pozwanemu pomocy, wraz z kwotą odsetek naliczoną od dnia 29 października 2010 r. to jest od dnia otrzymania pomocy, co daje łącznie kwotę 251.736,66 zł.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego w całości.

Koszty zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o art. 99 k.p.c. w związku z § 6 pkt.7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).